

Összefoglaló

a Hivatal döntéseivel szemben benyújtott megváltoztatási kérelmek elbírálása tárgyában visszaérkezett bírósági döntésekről

2015/II. negyedév

2015 második negyedévében összesen 23 ügyben érkezett vissza a Hivatalhoz jogerős bírósági végzés, amelyeket az IJO – a szakmai főosztályok javaslatait is figyelembe véve – feldolgozott. A döntések az egyes oltalmi formákat érintő ügyekre az alábbi számban vonatkoztak:

Védjegy	18 (11 <i>ex parte</i> , 7 <i>inter partes</i> ügy)
Szabadalom	5 (4 <i>ex parte</i> , 1 <i>inter partes</i> ügy)

A Hivatal érintett döntéseinek több mint fele (15) tekintetében a megváltoztatási kérelem elutasítására került sor. A bíróság 4 ügyben megváltoztatta a hivatali határozatot, 2 esetben a döntés hatályon kívül helyezésére és az eljárás folytatására, 2 ügyben a döntés hatályon kívül helyezésére és a Hivatal új eljárásra utasítására került sor.

VÉDJEGY TÁRGYÚ DÖNTÉSEK

I. Vt. 2. § (2) bekezdés a) pont és (3) bekezdés

A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre, különösen, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak, vagy pedig amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmaznak.

A Vt. 2. §-ának (3) bekezdése kimondja, hogy a (2) bekezdés a) pontja alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha használata révén – akár az elsőbbség időpontja előtt, akár azt követően – megszerezte a megkülönböztető képességet.

1. A Hivatalnál 201 927 lajstromszámon oltalom alatt áll a „**RézMax**” szóvédjegy az 1. osztályba sorolt „mezőgazdasági, kertészeti, erdészeti vegyi termékek”, az 5. osztályba tartozó „kártékony állatok irtására szolgáló készítmények, gombaölő szerek (fungicidek), gyomirtó szerek (herbicidek)” áruk, valamint a 42. osztályban „állatgyógyászati és mezőgazdasági szolgáltatások” tekintetében. (A védjegy elsőbbségi napja: 2010. március 29.)

A védjegy törlése iránti kérelmet terjesztettek elő a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontjára hivatkozással. A Hivatal a törlési kérelemnek helyt adott, és a védjegyet keletkezésére visszaható hatállyal törölte. Kifejtette, hogy a támadott védjegy első „réz” eleme egy ismert kémiai elemet jelöl, mely a védjegy árujegyzékének 1. és 5. osztályába tartozó áruira nézve

csupán azok összetevőjére utal, arra, hogy réz tartalommal rendelkeznek. A támadott védjegy második „max” eleme, mely a „maximális” szó rövidítésének felel meg, az árujegyzékbe tartozó áruk réztartalmának a mennyiségére utal, így közvetlen kapcsolatot teremt a támadott védjegy és annak árujegyzékébe tartozó áruk között. A Hivatal rámutatott arra, hogy a védjegy leíró jellege a 42. osztályba tartozó szolgáltatások vonatkozásában is fennáll, mivel mind az állatgyógyászatban, mind a mezőgazdasági szolgáltatások során régóta alkalmazzák a rezet mint nélkülözhetetlen, élettani hatása szempontjából fontos alkotóelemet. Ezért a védjegy árujegyzékébe tartozó árukkal összefüggő szolgáltatásokra nézve szintén megállapíthatónak találta a védjegy leíró jellegét. A Hivatal a megkülönböztető képesség megszerzésének igazolása körében benyújtott iratokat nem találta alkalmasnak a támadott védjegy megkülönböztető képessége megszerzésének igazolására. (M1001038/23.)

A Fővárosi Törvényszék kiemelte, hogy a magyar nyelv szabályai szerint a minőségjelzős szerkezetekben a melléknév (maximális) a főnév (réz) előtt áll és a szavakat külön írjuk. A védjegy ezen egyik szabálynak sem felel meg, mert a szórend felcserélődött és a szavak egybe vannak írva, ráadásul a szóközépi „M” betű teljesen idegen a magyar nyelv helyesírási szabályaitól. Utalt a T-389/99. számú *Baby Dry* döntésben kifejtettekre, miszerint az árujegyzékben szereplő árukkal külön-külön szoros kapcsolatban álló szavak alkotta szóösszetétel megkülönböztető képességét biztosíthatja a szóelemek önkényes, mondattanilag, illetve nyelvtanilag helytelen sorrendje, kapcsolata is. Álláspontja szerint ennek a feltételnek a tárgyi védjegy megfelel, a szórenddel és az egybeírással kapcsolatos hibája okán alkalmatlan arra, hogy áruk vagy szolgáltatások jellemzőjét írja le. A „max” szó a maximum szó rövidítéseként vehető figyelembe, szóösszetételben való ilyen alkalmazása azonban idegen a magyar nyelvtől, inkább a „maxi” kifejezés szokott előfordulni. Ha a rövidítés szabályait tartjuk szem előtt, akkor a maximum rövidítése helyesen a „max.” volna. Ekként a két szó egybeírása nem csupán durva nyelvtani hiba, de némi jelentésbeli módosulást, a fantáziaszavak irányába ható elmozdulást is eredményez, ami ugyancsak a megjelölés megkülönböztető képességét biztosítja. Rámutatott továbbá arra, hogy önmagában az, hogy a védjegy távolról, „áthallásosan” utal az áru valamely jellemzőjére is, nem zárja ki a védjegyoltalmat. A leíró jelleghez az szükséges, hogy a védjegy és a jellemző között olyan nyilvánvaló kapcsolat legyen, melynek belátásához nem szükséges komolyabb gondolkodás, asszociáció az átlagfogyasztó részéről. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a Hivatal határozatát megváltoztatta, és a törlési kérelmet elutasította. (3.Pk.22.750/2013/6.)

A Fővárosi Ítéltábla, valamint a Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg azt, hogy a „RézMax” szómegjelölés fantáziaszónak minősül, amely alkalmas arra, hogy az árujegyzék szerinti árukat vagy szolgáltatásokat a versenytársak hasonló áruitól vagy szolgáltatásaitól megkülönböztesse. (8.Pkf.28.062/2013/6., Pfv.IV.21.684/2014/5.)

2. A „Többet, kevesebbért!” jelmondat védjegykénti lajstromozását kérték a 35. és 39. osztályba sorolt egyes szolgáltatások vonatkozásában.

A Hivatal – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján – a védjegybejelentést elutasította. A határozat indokolásában kifejtette, hogy a lajstromozni kért megjelölés nem tartalmaz semmilyen megkülönböztetésre alkalmas elemet, amelyről a fogyasztók kizárólag a bejelentő szolgáltatásait ismernék fel. A jelmondat kizárólag a szolgáltatások jellemzőjét írja, mindössze a kedvezményes vásárlás lehetőségére utal, amelynek láttán, hallatán a fogyasztókban olyan pozitív érzet keletkezhet, amely őket vásárlásra ösztönzi. A Hivatal rámutatott továbbá arra, hogy a „Többet, kevesebbért!” jelmondat olyan kifejezés, amelyet az üzleti életben állandóan és szokásosan alkalmaznak. Az internetes kutatása során 780.000

olyan internetes oldalt talált, amelyek a „Többet, kevesebbet!” kifejezést tartalmazzák eltérő webcímekkel, eltérő személyekkel kapcsolatban, mindez a megjelölés általános használatát támasztja alá. A megkülönböztető képesség megszerzésének igazolása körében benyújtott iratokat megvizsgálva a Hivatal megállapította, hogy a bejelentő rendszeres, védjegyszerű használatot a lajstromozni kért megjelölésre vonatkozóan nem igazolt, nem bizonyította, hogy a megjelölés a fogyasztók tudatában védjegyként rögzülhetett, és az ezáltal öhozzá kapcsolódik. (M1301233/7.)

A Fővárosi Törvényszék megállapította, hogy a Hivatal a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontjában példálózóan felsorolt mindkét, a megkülönböztető képességet kizáró körülményt alkalmazhatónak találta: egyrészt leírónak minősítette a megjelölést, másfelől olyannak, amelyet az üzleti kapcsolatokban általánosan és szokásosan alkalmaznak. Álláspontja szerint helytállóan és helyes indokolással állapította meg a Hivatal, hogy a leíró jelleg akadályát képezi a megjelölés védjegykénti lajstromozásának. A lajstromozni kért szóösszetétel olyan, a magyar nyelv szabályainak mindenben megfelelően képzett mondat, amely az áruk kedvezményes megvásárlásának lehetőségét fejezi ki felszólító módban. A kereskedelemben gyakran alkalmazott figyelemfelkeltés, vásárlásra ösztönzés egyszerű, természetes és kézenfekvő kifejeződése. A megjelölés nem tartalmaz olyan nyelvtani hibát, következetlenséget vagy szemantikai módosulást, ami egyedi, eredeti jellegét, s ezzel megkülönböztető képességét biztosíthatná. A Hivatal által lefolytatott internetes keresés és a nagyszámú találat azt is kellő mértékben igazolta, hogy a megjelölést az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmazzák. Egyetértett továbbá a bíróság azzal is, hogy a bejelentő nem tudott igazolni olyan használatot, mely a megjelölés megkülönböztető képességének megszerzését eredményezhetné. Mindezekre tekintettel a megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.23.095/2014/3.)

3. A „Vásároljon olcsón, jól!” jelmondat védjegykénti lajstromozását kérték a 35. és 39. osztályba sorolt egyes szolgáltatások tekintetében.

A Hivatal – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján – a védjegybejelentést elutasította. A határozat indokolásában kifejtette, hogy a lajstromozni kért megjelölés nem tartalmaz semmilyen megkülönböztetésre alkalmas elemet, amelyről a fogyasztók kizárólag a bejelentő szolgáltatásait ismernék fel. A jelmondat kizárólag a szolgáltatások jellemzőjét írja, mindössze a kedvezményes vásárlás lehetőségére utal, amelynek láttán, hallatán a fogyasztókban olyan pozitív érzet keletkezhet, amely őket vásárlásra ösztönzi. A Hivatal rámutatott továbbá arra, hogy a „Vásároljon olcsón, jól!” jelmondat olyan kifejezés, amelyet az üzleti életben állandóan és szokásosan alkalmaznak. Hivatkozott az Európai Bíróságnak a C-517/99. számú *Bravo-ügyben* hozott ítéletére, miszerint a szóban forgó kizáró ok alkalmazásakor az egyedüli követelmény az, hogy a megjelölés kizárólag olyan elemekből álljon, amelyet szokásosan alkalmaznak az érintett áruk vagy szolgáltatások megjelölésére és nem bír jelentőséggel az, hogy a megjelölés az érintett áruk vagy szolgáltatások valamely tulajdonságát vagy jellemzőjét írja-e le. A megkülönböztető képesség megszerzésének igazolása körében benyújtott iratokat megvizsgálva a Hivatal megállapította, hogy a bejelentő rendszeres, védjegyszerű használatot a lajstromozni kért megjelölésre vonatkozóan nem igazolt, nem bizonyította, hogy a megjelölés a fogyasztók tudatában védjegyként rögzülhetett, és az ezáltal öhozzá kapcsolódik. (M1301234/8.)

A Fővárosi Törvényszék megállapította, hogy a Hivatal a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontjában példálózóan felsorolt mindkét, a megkülönböztető képességet kizáró körülményt alkalmazhatónak találta: egyrészt leírónak minősítette a megjelölést, másfelől olyannak,

amelyet az üzleti kapcsolatokban általánosan és szokásosan alkalmaznak. A bíróság rámutatott arra, hogy a fenti, egyetlen törvényi pontban összefoglalt két törvényi tényállás eltérő szempontok szerint vizsgálándó, mert a megjelölés védjegykénti lajstromozását a leíró jelleg *lehetősége*, a tényleges használatnak azonban *a ténye* gátolja. A jogszabály megfogalmazása szerinti első eset a leíró jelleget nevesíti, a feltételes mód alapján itt elegendő azt kimutatni, hogy a megjelölés olyan, mint amely alkalmas lehet a szolgáltatás leírására. Ezzel szemben az általános és szokásos alkalmazásnak a tényét kell bizonyítania a Hivatalnak ahhoz, hogy a megjelölés a védjegyoltalomból kizárható legyen. A megjelölés használatának, alkalmazásának tényét dokumentumokkal, irodalmi hivatkozásokkal, célszerűen internetes kereséssel lehet alátámasztani. Az utóbbi bizonyítással adós maradt a Hivatal, mert semmilyen adattal nem támasztotta alá azt az álláspontját, hogy a megjelölést általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmazzák. Nem bizonyos tehát, hogy a megkülönböztető képesség hiányának ezen esete akadályozza a megjelölés védjegyoltalmát. Azt azonban helytállóan és helyes indokolással állapította meg a Hivatal, hogy a másik eset, vagyis a leíró jelleg akadályát képezi a megjelölés védjegykénti lajstromozásának. A lajstromozni kért szóösszetétel olyan, a magyar nyelv szabályainak mindenben megfelelően képzett mondat, amely az áruk kedvezményes megvásárlásának lehetőségét fejezi ki felszólító módban. Egyetértett továbbá a bíróság a Hivatallal abban is, hogy a bejelentő nem tudott igazolni olyan használatot, mely a megjelölés megkülönböztető képességének megszerzését eredményezhetné. Mindezekre tekintettel a megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.23.094/2014/3.)

4. A „Tradíció Erdélyből” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték – nyilatkozattételi felhívást követően – a 29. osztályba sorolt „Erdélyből származó húspástétom és növényi pástétom, tartósított ételek, konzervételek, húsalapú kenhető pástétomok, növényi alapú kenhető pástétomok, húsalapú snackek, növényi alapú snackek, húskolbászok, növényi kolbászok, húskészítmények” és a 30. osztályba tartozó „Erdélyből származó kávépótló szerek; lisztek és más gabonakészítmények; kenyér, péksütemények és cukrászsütemények; fagylaltok; méz, melaszszirup; élesztő, sütőporok; só; mustár; ecet, fűszeres mártások; fűszerek; jég” áruk vonatkozásában.

A Hivatal a védjegybejelentést – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján – elutasította. Úgy ítélte meg, hogy a lajstromozni kért megjelölés leíró jellegű a 29. és 30. osztályok tekintetében, mert kizárólag a termékek földrajzi származására (Erdély) és azok hagyományos, jó minőségére (tradíció) utaló szavakból áll. Elemzése szerint a „Tradíció Erdélyből” szóösszetétel első tagja, a „tradíció” szó nem más, mint az árujegyzékben felsorolt termékek előállítási módjára vonatkozó, általánosan használt kifejezés. A második tag pedig ugyanezen termékek származási helyének, Erdélynek a megnevezése. A lajstromozni kért szóösszetétel nem rendelkezik semmi olyan egyéb elemmel (pl. ábra, szín, jellegzetes írásmód stb.), amely egyedi jelleget biztosítana számára és alkalmassá tenné arra, hogy a bejelentő áruit és szolgáltatásait megkülönböztesse a versenytársak hasonló áruitól és szolgáltatásaitól, így nem felel meg a védjegyekkel szemben támasztott alapvető követelménynek. A bejelentő által a megkülönböztető képesség megszerzése igazolására benyújtott dokumentumokat megvizsgálva arra a következtetésre jutott, hogy azok a lajstromozni kért megjelölés alkalmoszerű használatát igazolják, s nem alkalmasak arra, hogy igazolják azt a tényt, hogy az átlagfogyasztók e megjelölés láttán ezen árukat a bejelentővel azonosítják. Rámutatott a Hivatal arra, hogy a különböző áruk fényképei csupán magukat a termékeket ábrázolják, azt azonban nem igazolják, hogy ezeket a termékeket milyen mennyiségben vásárolták meg a fogyasztók. A reklámkiadványok másolataiból, a plakáthirdetésekből szintén nem lelhető fel, hogy azok milyen időszakban és hol készültek, milyen példányszámban és hol jutottak el a

fogyasztókhoz. A CD-n becsatolt reklámanyagról úgy ítélte meg, hogy nem tartalmaz arra vonatkozó információt, hogy a reklám melyik TV-csatomán, mely műsoridőben, hány alkalommal került leadásra és azt hány néző látta. (M1301943/10.)

A Fővárosi Törvényszék rögzítette, hogy a Hivatal kellően feltárt tényállás alapján helytállóan állapította meg, hogy a lajstromozni kért megjelölés leíró jellegű. A szerzett megkülönböztető képességgel kapcsolatban kifejtette, hogy a Hivatal a becsatolt fénykép- és filmfelvételek helyes mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy ezek együttesen sem alkalmasak azon körülmények igazolására, amelyeket az Európa Bíróság *Chiemsee* döntése szerint a szerzett megkülönböztető képességhez tisztázni kell. A felvételek pusztán a használat tényét illusztrálják, ennek intenzitását, földrajzi kiterjedését és időtartamát azonban nem dokumentálják. A gyártás, forgalmazás, reklámozás volumenének bizonyítására alkalmas számlákat, szállítóleveleket a bejelentő nem csatolt. Rámutatott emellett a bíróság arra is, hogy a felvételek tanúsága szerint a bejelentő bár kétségtelenül alkalmazza a „Tradíció Erdélyből” szóösszetételt reklámújságokban, hirdetőtáblákon, azonban minden esetben a cégneve vezérszavából képzett megjelölés alatt, ahhoz képest szembetűnően kisebb, kevésbé hangsúlyozott tipográfiával. Ez a „Scandia” márkanevhez képest egy határozottan alárendelt, másodlagos használatot jelent, így a megjelölés inkább az áru származásának és a minőségének jelzéseként, semmint árujelzőként tudatosul az átlagos fogyasztóban. Egy ilyen használat pedig nagyobb intenzitás, földrajzi és időbeli kiterjedtség esetén sem lehetne elegendő megkülönböztető képesség megszerzéséhez. Mindezek alapján a bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította (3.Pk.23.846/2014/4.)

II. Vt. 3. § (1) bekezdés b) pont

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége, földrajzi származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére.

5. A „METEOGYÓGYÁSZAT” szómegjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 3., 5., 9., 10., 30., 41., 42. és 44. osztályba tartozó egyes áruk és szolgáltatások tekintetében.

A Hivatal a védjegybejelentést – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja és 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján – elutasította. A lajstromozni kért megjelölést összehasonlítva vizsgálva megállapította, hogy az 5., 10. osztályok egésze és a 44. osztályban szereplő "orvosi szolgáltatások; állatgyógyászati szolgáltatások; higiéniai és szépségápolási szolgáltatások emberek és állatok részére" vonatkozásában nem tekinthető szokatlan természetű szóösszetételnek, hanem azokhoz szorosan kapcsolódó kifejezés. A két önmagában is leíró szóelem egymás mellé helyezése sem alkot összességében fantáziaszót, nem tekinthető egyedi megjelölésnek, mivel kizárólag az adott áruk és szolgáltatások fajtáját, jellemzőjét fejezi ki. A METEOGYÓGYÁSZAT megjelölés a légkörkörnyezet változásainak az emberi szervezetre gyakorolt hatását figyelembe véve, azok kiküszöbölése érdekében végzett orvosi szolgáltatást jelent. A megjelölés METEO előtagja a görög eredetű "meteorológia" szó szóösszetételekben általánosan alkalmazott rövidítése. A GYÓGYÁSZAT szó az emberek vagy állatok betegségeinek kezelésére alkalmazott orvosi szolgáltatások összességét jelöli. A bejelentett megjelölés kizárólag egy bizonyos típusú orvosi szolgáltatás fajtát takar, mely a kifogásolt osztályokba tartozó különféle gyógyszerkészítmények, orvosi készülékek, valamint egészségügyi-, higiéniai szolgáltatások tekintetében deskriptív jellegű. A Hivatal megvizsgálta a bejelentő által benyújtott bizonyítékokat, és arra a megállapításra jutott, hogy azok nem támasztják alá a megjelölés használat révén szerzett megkülönböztető képességének

igazolását. A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja vonatkozásában a Hivatal kifejtette, hogy a megjelölés GYÓGYÁSZAT szóeleme alapján valamiféle egészségügyi, orvosi szolgáltatásra, illetve gyógyszerekre, gyógyászati eszközökre utal, és a fogyasztó a megjelölés láttán ilyen jellegű termékekre és szolgáltatásokra asszociálhat. A 3., 9., 30., 41., 42. osztályok egésze és a 44. osztályban szereplő "mezőgazdasági, kertészeti és erdészeti szolgáltatások" nem gyógyászati célokra használt árukat, illetve a gyógyászattal össze nem függő, attól lényegesen eltérő szolgáltatásokat nevesítenek, melyek nem hozhatók kapcsolatba a megjelölés által közvetített jelentéstartalommal. Ezért ebben a körben a megjelölés megtéveszti a fogyasztókat az áruk és szolgáltatások fajtája, és egyéb tulajdonsága tekintetében. (M1303794/7.)

A Fővárosi Törvényszék nem osztotta azt a hivatali álláspontot, hogy a lajstromozni kért megjelölés leíró jellegű. Kifejtette, hogy a „METEO” szó a magyar nyelvben nem rendelkezik önálló jelentéssel, különösen nem tekinthető a „meteorológia” szó rövidítésének vagy „meteorológiai” értelmű jelzőnek. Önmagában az, hogy a szó írásképeben és hangzásában a „meteorológia” szóra hasonlít, és ebből eredően az átlagos fogyasztó akár ilyen értelmet is tulajdoníthat neki, még nem jelenti azt, hogy a magyar nyelvben ilyenként is alkalmazták azt. Olyan nyelvtani szabály nem létezik, melynek alkalmazásával a „meteorológia” szükségképpen csak e szó használatával volna helyesen rövidíthető. Hasonlóképpen nincs olyan szabály sem, amely alapján a „meteorológia” főnévből e szó használatával képezhetnénk helyesen jelzőt. Nincs tehát olyan nyelvi kényszer, továbbá nincs olyan közérdek, amely kizárhatná a „METEO” szót tartalmazó szóösszetétel védjegykénti lajstromozását.

Nem értett egyet a bíróság azzal sem, hogy a megjelölés a 3., 9., 30., 41., 42. osztályokban felsorolt áruk és szolgáltatások egésze, valamint a 44. osztályban szereplő "mezőgazdasági, kertészeti és erdészeti szolgáltatások" tekintetében megtévesztésre alkalmas. A megjelölés megtévesztésre alkalmasságának vizsgálatakor a szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztó ismeretanyagát, ítélőképességét kell alapul venni. A megtévesztésre alkalmasság lényege, hogy a megtévesztett személy tévedése tényszerű: a megjelölés alkalmas arra, hogy a fogyasztóban bizonyossággal alakítson ki olyan képzetet, amelynek egyáltalán nincs valóságalapja. Erről az adott esetben nincs szó, hiszen a gyógyászat és a kifogásolt áruk és szolgáltatások pl. az erdészet között olyan nyilvánvaló és mély ellentét feszül, amely inkább meghökkenést, további gondolkodást vált ki, semmint tévedést. Tekintettel arra, hogy a Hivatal a védjegybejelentést megalapozatlanul utasította el, a bíróság a további feltételek vizsgálata érdekében a határozatot hatályon kívül helyezte és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. (3.Pk.24.976/2014/6.)

6. Ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 33. osztályba sorolt „fröccs-spriccer bor és szóda keverékkel” áruk és a 39. osztályba tartozó „szállítás, palackozási szolgáltatások” körében.

A Hivatal a védjegybejelentést – a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján – elutasította. Álláspontja szerint az árujegyzék szűkítésének hiányában a megjelölés alkalmas a földrajzi származás tekintetében való megtévesztésre, mert a benne fellelhető „Hungarikum” szó

alapján az árukat és szolgáltatásokat a fogyasztók magyar származásúnak vélhetik. Rámutatott arra is, hogy amennyiben a megjelöléssel ellátott termékek és szolgáltatások nem felelnek meg a hungarikum jogszabályban foglalt követelményeknek, úgy a megtévesztés a minőség tekintetében is fennállhat, ugyanis a benne szereplő fröccs nem része a Hungarikum Bizottság által hungarikummá nyilvánított nemzeti értékek gyűjteményének. Következésképpen az ezzel kapcsolatos szállítási és palackozási szolgáltatásokkal összefüggésben sem lajstromozható a „Hungarikum” kifejezés. A bejelentő által csatolt tanúsítványt a Hivatal nem találta alkalmasnak a lajstromozási akadály kiküszöbölésére, mivel az azt kiállító Premium Hungaricum Egyesület egy civil szerveződés, amely nem jogosult döntést hozni a Hungarikumok Gyűjteményébe történő felvételtől. (M1301087/6.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító – döntésében rámutatott arra, hogy a hatályos jogszabály alapján egy árufajta hungarikummá való nyilvánításáról a Hungarikum Bizottság dönt, így kerülhet egy-egy tipikusan magyar termék a Hungarikumok Gyűjteményébe. Ezek között jelen idő szerint bizonyosan nem szerepel a fröccs, még akkor sem, ha az esetleg már része a Magyar Értéktárnak és a Hungarikum Bizottság egy későbbi döntésével esetleg hungarikummá minősítheti azt. Ebben az esetben tehát a lajstromozni kért megjelölés bizonyosan megtévesztésre alkalmas, hiszen a fröccs egy olyan jellemzőjét sugallja, amely nem felel meg a valóságnak. Emellett alaposnak találta a Hivatal azon álláspontját is, hogy az árujegyzéknek az áru magyar származása, illetve szolgáltatás kizárólag magyarországi nyújtása tekintetében való korlátozása indokolt, amit a kérelmező az eljárás során nem tett meg, így a jelenlegi bejelentés nem csak a fenti értelemben, de abban az értelemben is megtévesztő, hogy elméletileg nem csak magyarországi, de bármilyen származású árura alkalmazható volna a szóban forgó, a magyarság csúcsteljesítményét kifejező fogalom. (3.Pk.25.164/2013/5.)

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Kiemelte továbbá, hogy az a körülmény, hogy a hungarikum jelzőt a törvényi szabályozás folytán csak az olyan termék vagy szolgáltatás mellett lehet feltüntetni, amit a Hungarikum Bizottság alkalmasnak talált rá, hogy felvételt nyerjen a Hungarikumok Gyűjteményébe önmagában kizárja, hogy a „Hungarikum” kifejezést magában hordozó megjelölés védjegyoltalmat kapjon. (8.Pkf.26.023/2014/8.)

7. Az „ALBA REGIA” nemzetközi szóvédjegy oltalmának Magyarországra történő kiterjesztését kérték a 32. és 33. osztályba sorolt áruk vonatkozásában.

A Hivatal a nemzetközi védjegy magyarországi lajstromozását – a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján – megtagadta. Indokolása szerint a lajstromozni kért szómegjelölés alkalmas arra, hogy a fogyasztókat a termék földrajzi származása tekintetében félrevezesse, és azt a képzetet keltse bennük, hogy Székesfehérvárhoz, Magyarországhoz ténylegesen kapcsolódó árukkal van dolguk. Hangsúlyozta, hogy a magyar alkoholtartalmú italok, ásványvizek, gyümölcsitalok köztudottan jó minőségűek, így azokhoz pozitív fogyasztói várakozás kapcsolódik. A magyar átlagfogyasztó – különösen a 32. és 33. osztályokba tartozó italok esetében – alappal feltételezheti, hogy a Magyarországon jól ismert város latin elnevezése mögött egy magyar terméket választott, vagy valamilyen egyéb módon e konkrét földrajzi névhez köthető termékről vagy szolgáltatásról van szó, holott a bejelentő egy orosz cég. Rámutatott továbbá arra is, hogy a nemzetközi bejelentés magyarországi oltalmának elismerése indokolatlanul akadályozhatná más, Magyarországhoz, Székesfehérvárhoz szorosan kapcsolódó áruk és szolgáltatások jövőbeni védjegyhasználatát, védjegyoltalmi igényét. (A1163208/9.)

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a Hivatal kellően feltárt tényállás alapján, helytállóan állapította meg, hogy a lajstromozni kért megjelölés lajstromozását a fenti kizárók akadályozza. Kiemelte, hogy a joggyakorlat szerint annak vizsgálatakor, hogy a megjelölés megtévesztésre alkalmas-e, egy tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztó tudati viszonyaiból kell kiindulni. Az ilyen fogyasztó általános műveltségébe beletartozik annak a tények az ismerete, hogy Székesfehérvár régi, latin neve a lajstromozni kért megjelöléssel azonos „Alba Regia”. Vagyis az átlagos fogyasztó a megjelölés alapján egyértelműen Székesfehérvárra gondol, kézenfekvő, hogy e karakteres és egyedi városnév láttán az a benyomás alakul ki benne, hogy a lajstromozni kért megjelöléssel jelzett termék onnan származik. Hangsúlyozta, hogy közismerten egy kiemelt történelmi jelentőségű városról van szó, tehát nem pusztán egy Magyarországot azonosító városról, hanem annak egyik emblemikus településéről van szó. Ezek olyan körülmények, amelyek miatt az átlagos magyar fogyasztó számára a város nevéhez szükségképpen pozitív előítélet tapad, s ezt védjegyoltalommal kisajátítani, e pozitív előítéletet ilyen módon elsajátítani csak különösen indokolt esetben, minimum annak igazolása mellett lehet, hogy a termék Székesfehérvár városhoz, annak hagyományaihoz, és nem másikhoz kapcsolódik. Mindezekből az is következik – eltérően a Hivatal álláspontjától – hogy a bejelentői áruknak nem általában a magyarországi, hanem kifejezetten a székesfehérvári eredete igazolandó ahhoz, hogy a megtévesztő jelleg kizárható legyen. Ez azonban nem teljesült, hiszen a bejelentő a pusztán előadáson túl semmivel sem igazolta, hogy a lajstromozni kért megjelöléssel ellátni kívánt áru valóban innen is származnak. Sőt, a bejelentő orosz illetősége ennek éppen ellenkezőjét valószínűsíti. (3.Pk.22.281/2014/4.)

8. Színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 25. osztályba sorolt „ruházati cikkek, cipők, kalapárúk” termékek tekintetében.

A Hivatal a védjegybejelentést – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja és 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján – elutasította. Kifejtette, hogy a megjelölés összhatásában alkalmas a fogyasztók megtévesztésére a 25. áruosztályban szereplő ruházati termékek vonatkozásában. Olaszország köztudottan híres jó minőségű ruházati, illetve kiegészítő (táska, cipő) termékeiről, ezért a 25. osztályban meghatározott áruk tekintetében a lajstromozni kért megjelölés az áruk jó minőségére utaló jelzőként funkcionálhat. A fogyasztók a színes ábrás megjelölést látva Olaszországra, illetőleg olasz eredetre gondolhatnak és a megjelöléssel ellátott ruházati cikkekhez olyan előnyös tulajdonságokat kapcsolhatnak, melyeket a termékek nem szükségképpen igazolnak, tekintettel arra, hogy az árujegyzék nem tartalmaz megfelelő szűkítést. A Hivatal – a bejelentő nyilatkozatára reagálva – kiemelte, hogy valóban nincs hatásköre annak vizsgálatára, hogy a forgalomba kerülő termékek ténylegesen mely földrajzi területről származnak, feladata ugyanakkor az, hogy a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a megtévesztés lehetőségét kizárja. (M1302310/7.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító – határozatában megállapította, hogy összbenyomását tekintve a lajstromozni kért megjelölés nem egyéb, mint egy olasz eredetű ruházati termék tipikusnak tekinthető árujelzője, ami nyilvánvalóan megtévesztő akkor, ha a jelzett termék ennek a kritériumnak nem felel meg, azaz nem

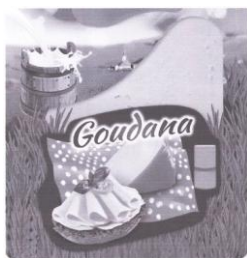
Olaszországból származik, s így nem is bírhat azzal a speciálisan jó minőséggel, amelyet az átlagfogyasztói vélekedés az ilyen eredetű ruházati termékekhez köt. Az, hogy az átlagos fogyasztó számára egy ruházati termék olaszországi eredete pozitív megítélést szül, nem szorul további bizonyításra, hiszen egy fogyasztói vélekedés, értékítélet természeténél fogva aligha bizonyítható. A bejelentő másodlagosan a megváltoztatási kérelemnek az áttételét kérte a Hivatalhoz, utalva arra, hogy a Hivatal maga is kiküszöbölhette volna a Vt. 3. §-a (1) bekezdésnek b) pontja szerinti kizáró okot azáltal, hogy a bejelentést a megfelelően korlátozott árujegyzékkel hirdeti meg. Ezzel kapcsolatban a bíróság rámutatott arra, hogy a Hivatal a bejelentési eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja, ez azonban nem tévesztendő össze azzal, hogy a kérelem alapján és annak keretei között köteles dönteni a bejelentésről. Ez azt jelenti, hogy az árujegyzék terjedelmét a bejelentő jogosult meghatározni, illetve megváltoztatni, erre hivatalból nincs lehetőség. A tényállás hivatalbóli feltárásnak kötelezettsége, illetve az ügyféllel való együttműködés követelménye azonban magában foglalja azt a lehetőséget is, hogy a Hivatal a megjelölés lajstromozását gátló ok megszüntetése érdekében az árujegyzék korlátozását javasolja, és minthogy egyfeles eljárásról van szó, az sem sért jogot, ha a Hivatal a korlátozott árujegyzék mibenlétére akár konkrét javaslatot ad. A döntés azonban a bejelentőnél van, így a Hivatal akkor jár el helyesen, mint ahogy a jelen esetben is tette, ha az árujegyzék korlátozásának lehetőségére, vagy akár annak konkrét módjára is kitanítja a bejelentőt, majd pedig a bejelentő nyilatkozatát aszerint vizsgálja, hogy az tartalmaz-e egyértelmű és végrehajtható – a védjegy-lajstromba való bejegyzésre alkalmas módon előadott – árujegyzék korlátozást. Ha igen, akkor a megjelölés oltalmképessége a korlátozott árujegyzék felől vizsgálandó, ha nem, akkor a kérdésről a bejelentésben csatolt árujegyzék alapján kell dönteni. (3.Pk.23.177/2014/8.)

III.Vt. 3. § (4) bekezdés

A Vt. 3. §-ának (4) bekezdése értelmében a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha e törvény vagy az Európai Unió jogszabályai alapján lajstromozott földrajzi árujelzőből áll, vagy azt tartalmazza. E rendelkezést azokra a megjelölésekre kell alkalmazni,

- a) amelyek az Európai Unió jogszabályai alapján nem lajstromozhatók védjegyként, vagy*
- b) amelyeket olyan árukkal kapcsolatban használnak,*
- ba) amelyek nem a földrajzi árujelzőnek megfelelő földrajzi területről származnak, vagy*
- bb) amelyekkel kapcsolatban a földrajzi árujelző e törvény vagy az Európai Unió jogszabályai alapján egyéb okból nem használható.*

9. Ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 29. osztályba tartozó „sajt” áruk körében.

A Hivatal a védjegybejelentést – a Vt. 3. §-a (4) bekezdésének ba) pontja alapján – elutasította. Határozatában hivatkozott a mezőgazdasági termékek és az élelmiszerek minőségrendszereiről szóló 1151/2012/EU rendelet által megállapított követelményekre¹.

¹ A bejegyzett elnevezések oltalmát élveznek bármilyen visszaélés, utánzás vagy félrevezető utalással szemben, még abban az esetben is, ha a termékek vagy szolgáltatások tényleges származása fel van tüntetve, vagy ha a bejegyzett elnevezés

Megállapította, hogy a lajstromozni kért megjelölés tartalmazza a sajtokra oltalom alatt álló „Gouda Holland” földrajzi árujelzőt. Álláspontja szerint a latin (olasz) „-na” melléknévképző miatt a névszóból képzett „Goudana” melléknév, Gouda holland városból való származásra utal, ezért az említett földrajzi árujelző variánsának tekinthető. Minthogy a megjelölés domináns elemében tartalmazza a „Gouda” földrajzi árujelzőt, ezért a fogyasztók alappal feltételezhetik, hogy az a termékleírásban előírt különleges feltételeknek megfelelő, speciális minőségű sajt árukat jelöl. A Hivatal kiemelte, hogy lajstromozott földrajzi árujelzőt, illetve annak variációját tartalmazó megjelölés semmilyen körülmények között nem részesülhet védjegyoltalomban, ha az azzal ellátott – a jelen esetben azonos körbe tartozó – termékek nem a releváns földrajzi területről származnak. (M1302567/7.)

A Fővárosi Törvényszék – a Hivatal érdemben és indokolásában is helyes határozatát helyben hagyva – a megváltoztatási kérelmet elutasította. Kiemelte, hogy a megjelölésben a „Goudana” szóelem, mint a megjelölés domináns eleme egyértelműen az ellentartott földrajzi árujelző „Gouda” szóelemére – a hollandiai Gouda város nevére – utal még akkor is, ha azt nem egészíti ki a „Holland” szóelem. Gouda városára való utalást fokozza a szóelem „-na” végződése, amely egyes európai nyelvekben származást kifejező minőségjelzőt képez főnévből. Azt a benyomást, hogy a megjelöléssel jelezett termék mégsem a szóban forgó hollandiai városból származik, nem alapozhatja meg sem a „Gouda” szóelem csekély mértékű megváltoztatása, sem pedig a sajtkészítésre csak általánosságban, de a magyar hagyományokra kifejezetten nem utaló grafikai elem. A magyar fogyasztó közönség sajtok iránt érdeklődést tanúsító rétegét tekintve, feltehetőleg ismeri, ha nem is a holland várost, de a hozzá köthető sajterméket, így a megjelölés a kérdéses áruosztályban szereplő áruk származását illetően megtévesztésre alkalmas. (3.Pk.22.126/2014/5.)

IV. Vt. 4. § (1) bekezdés b) pont és (4) bekezdés

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet a fogyasztók összetéveszthetnek a korábbi védjeggyel a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

A Vt. 4. §-ának (4) bekezdése szerint e törvény alkalmazásában az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzetársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjeggyel.

10. Ábrás nemzetközi védjegy oltalmának Magyarországra történő kiterjesztését kérték a 4., 8., 11., 14., 16., 20., 21., 24., 28., 30. és 35. osztályba tartozó áruk vonatkozásában.

fordítását használják, illetve ha azt a „jellegű”, „típusú”, „eljárással készített”, „hasonlóan készített”, „utánzat” vagy ezekhez hasonló kifejezések kísérik, abban az esetben is, ha e termékeket;összetevőként használják. [13. cikk (1) bekezdés b) pont] Kizárt továbbá bármilyen egyéb olyan gyakorlat, amely a tennék tényleges származása tekintetében a fogyasztó megtévesztéséhez vezethet. [13. cikk (1) bekezdés d) pont]

A bejelentéssel szemben – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással – felszólalást nyújtottak be, kérve a nemzetközi védjegybejelentés magyarországi oltalmának elutasítását a 8., 20., 21., 24., 28. és 35. osztályokban. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű nemzetközi védjegyeknek, melyek oltalma a 8., 20., 21., 24., 28. és 35. osztályokra terjed ki.

A Hivatal megállapította, hogy a felszólalás részben alapos, a bejelentett megjelölés magyarországi oltalmát elismerte a 4., 11., 14., 16 és a 30. osztályok tekintetében, a 8., 20., 21., 24. és 35. osztályok vonatkozásában azonban a bejelentést elutasította. A 28. osztályban a védjegybejelentés magyarországi oltalmát részlegesen ismerte el (oltalmat biztosított a „games and play things” áruknak, azonban elutasította a bejelentést a „decorations for Christmas trees, Christmas crackers, Christmas stockings, drinking games, musical snow domes, non-musical snow domes” áruk tekintetében). A vizuális, fonetikai és konceptuális szempontból végzett összevetés során arra a következtetésre jutott a Hivatal, hogy a vizsgált megjelölések hasonlóságot mutatnak. A megjelölés és az ellentartott védjegyek árujegyzékében megadott áruk azonosságát vagy hasonlóságát vizsgálva a 8., 20., 21., 24. és 35. osztályok tekintetében részben azonosságot, részben hasonlóságot állapított meg a korábbi védjegyek és a megjelölés között. A 28. áruosztály esetében úgy ítélte meg, hogy a bejelentő bővebb árujegyzéke a ténylegesen különböző „games and playthings” árukat is tartalmazza. A felszólaló árujegyzékében szereplő „ornaments and decorations for Christmas trees” (karácsonyfadíszek) előállítási helyük, forgalmazási csatornáik, felhasználási módjuk és területük szerint egyaránt különböznek a „games and playthings” (játékok, játékszerek) áruktól. Kifejtette, hogy karácsonyfadíszekkel nem játszanak az emberek, ezek évente csupán egyetlen alkalommal kerülnek használatba, céljuk a díszítés, emiatt anyaguk sem való játékra, tekintve, hogy általában üvegből készülnek, ezért sérülékenyek is. Érvelése szerint játékot a játékboltban vehetnek a fogyasztók, karácsonyfadíszek pedig írószer- és üvegáru boltokban kaphatók. Összességében a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a lajstromozni kért megjelölés szinte azonos a korábbi elsőbbségű védjegyekkel, a „games, playthings” áruk kivételével a termékek hasonlósága miatt a fogyasztók gondolhatják, hogy ezeket a termékeket azonos cég forgalmazza. (A1089765/19.)

A Fővárosi Törvényszék kiemelte, hogy az összehasonlított megjelölések nagyfokú hasonlósága az Európai Bíróság jogértelmezése szerint kihat az áruk hasonlóságának megítélésére is. A C-342/97 sz. *Lloyd-döntés* értelmében a szolgáltatások vagy áruk közti alacsonyabb szintű hasonlóságot ellensúlyozhatja a megjelölések közti nagyobb fokú hasonlóság, és fordítva. A bíróság álláspontja szerint a Hivatal helyesen állapította meg, hogy a lajstromozni kért megjelölés szinte azonos a korábbi elsőbbségű védjegyekkel, így alappal jutott arra a következtetésre, hogy a termékek hasonlósága miatt a fogyasztók olyan következtetésre juthatnak, hogy ezeket a termékeket azonos cég hozza forgalomba. Ez azonban a játékok és játékszerek tekintetében is így van, mert a megjelölések különösen nagyfokú hasonlósága a fenti jogértelmezések alapján ellensúlyozza az áruk fogyasztási jellemzőiben mutatkozó eltéréseket és a Vt. 4. § (1) bekezdésnek b) pontja alapján kizárja a nemzetközi védjegy magyarországi lajstromozását a kérdéses áruosztályban, így ezen speciális áruféleségek körében is. Kiemelte, hogy ma már nem jellemző, hogy játékot csak játékboltból, karácsonyfadíszet pedig speciális üzletből lehetne beszerezni. A mai hipermarket széles termékskálával rendelkeznek, egyaránt árúsítanak játékokat, karácsonyi dekorációkat,

díszeket, még karácsonyfákat is. Figyelembe kell venni továbbá, hogy mindkét fél bútorok árusításával foglalkozik, karácsonyi díszek, játékok akár ilyen helyeken is előfordulhatnak, ugyanakkor az sem kizárt, hogy játékboltban fordul elő valamilyen karácsonyi dísz. Mindezek alapján Hivatal határozatát akként változtatatta meg, hogy a védjegybejelentést a 28. áruosztályban felsorolt valamennyi áru tekintetében elutasította. (3.Pk.24.451/2013/17.)

11. Színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 39., 41. és 43. osztályba sorolt szolgáltatások tekintetében.

DINNER AND CRUISE

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását – többek között – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „Dinner, Lunch & Cruise” szóvédjegynek a 43. osztályba tartozó szolgáltatások, valamint a „cruise dinner lunch” szóvédjegynek a 41. és 43. osztályba tartozó szolgáltatások vonatkozásában.

A bejelentő – a felszólalásban foglaltakra reagálva – a 41. és a 43. osztályokat törölte az árujegyzékből, védjegybejelentését kizárólag a 39. osztályban tartotta fenn. A Hivatal a megjelölést védjegyként lajstromozta. A határozat indokolásában kifejtette, hogy a lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott védjegyek fonetikai szempontból hasonlóknak, konceptuális szempontból azonosnak tekinthetők, míg vizuális szinten kisebb fokú hasonlóság áll fenn. Az árujegyzékeket összevetve arra a következtetésre jutott, hogy a 39. osztályba tartozó szolgáltatások a 41. és 43. osztályba tartozó szolgáltatásokhoz képest eltérőnek minősülnek, hiszen ezek elsősorban közvetítő jellegű szolgáltatásokat foglalnak magukban, ezzel szemben a 41. és 43. osztályba tartozó szolgáltatások szórakoztató, kulturális, valamint vendéglátási, étkeztetési szolgáltatásokat takarnak, amelyek célja, rendeltetése eltér a szállításoktól, utazások megszervezésétől, rendezvények helyszínének foglalásától. Következésképpen az árujegyzék szűkítése után fennmaradt áruosztály tekintetében a szolgáltatások közötti eltérés folytán a hasonló megjelölések egymástól kellőképpen elhatárolhatók. (M1300545/25.)

A Fővárosi Törvényszék a megjelölések összetéveszthetősége körében kifejtett hivatali megállapításokkal egyetértett, azonban csak részben osztotta azt az álláspontot, hogy a szolgáltatások közötti eltérés folytán a hasonló megjelölések egymástól kellőképpen elhatárolhatók. Rámutatott arra, hogy az egyik ellentartott védjegy oltalma a 43. áruosztályban a „hajózással egybekötött ebéd vagy vacsora a Dunán, bár (szolgáltatások), gyorséttermek, helyfoglalás panziókban, helyfoglalás szállodákban, kávéházak, büfék, étkezdék, kávéházak, motelek, nyugdíjas otthonok, panziók, rendezvényhez termek kölcsönzése, szálláshely lefoglalása (időleges), szállásügynökségek (szállodák, panziók), szállodai szolgáltatások, vendéglátóipar, étkezdék, éttermek, önkiszolgáló éttermek” szolgáltatásokra terjed ki; míg a másik ellentartott védjegy a 43. osztályba tartozó „szálláshely lefoglalása (időleges), szállásügynökségek (szállodák, panziók), szállodai szolgáltatások, vendéglátóipar szolgáltatások” körében áll oltalom alatt. Ezek a szolgáltatások általános

értelmében a turisztikai szolgáltatások egyes esetei és ide sorolhatóak azok a további turisztikai jellegű szolgáltatások is, amelyek ezekkel szorosan összefüggenek, azokkal általában és szokásosan együtt járnak és ezáltal a szolgáltatás igénybevételének jellemzői azonosak. Ennek a kategorizálásnak nem csak a szolgáltatások hasonlóságnak megítélésében van jelentősége, hanem azért is, mert az áruk azonossága és magas fokú hasonlósága erősíti a megjelölések közötti hasonlóságot az összetéveszthetőség veszélyét fokozva. Mindezekre tekintettel nem részesíthető védjegyoltalomban a megjelölés azon turisztikai jellegű, vendéglátással kapcsolatos szolgáltatások körben, amelyek a 39. osztályában vannak felsorolva, ilyen különösen az „utazásszervezés; esküvővel kapcsolatos utazások szervezése és lebonyolítása; hajóutak és hajóprogramok szervezése és lebonyolítása; helyfoglalás utazáshoz; helyfoglalás utazással kapcsolatban; kalauzolás ismeretlen helyen; látogatások tervezése turistáknak; sétahajó szolgáltatások; személyszállítás; utas-kísérés; utasszállítás; utazásszervezés; városnéző utak szervezése és lebonyolítása és a vízi utazások szervezése”. Ezen konkrét szolgáltatásokra nézve a Vt. 4. § (1) bekezdésnek b) pontja alapján a megjelölést ki kell zárni a védjegyoltalomból, ezért a bíróság a védjegybejelentést részben elutasította. (3.Pk.23.590/2014/9.)

V. Vt. 5. § (2) bekezdés a) pont

A Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja szerint nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet más lajstromozás nélkül korábbtól fogva ténylegesen használ belföldön, ha a megjelölésnek a korábbi használó hozzájárulása nélkül történő használata jogszabályba ütközne.

12. Színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 4. osztályba sorolt „zsírógrafit, motorolaj, kenőolaj, kenőzsír” áruk vonatkozásában.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, a védjegybejelentés elutasítását kérték – többek között – a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontjára hivatkozással.

A Hivatal a korábbi tényleges használatra alapított felszólalást megalapozottnak találta. Megállapította, hogy a felszólaló korábbtól fogva folyamatosan, megszakítás nélkül használta a „RE-CORD” megjelölést a 4. osztályba sorolt árukkal összefüggésben; továbbá úgy ítélte meg, hogy a vizsgált megjelölések közötti lényegi azonosság is fennáll. A Hivatal a jogszabályba ütközés vizsgálata körében arra a következtetésre jutott, hogy a megjelölés folyamatos, több éven át tartó használata során a felszólaló jelentős szakmai és anyagi ráfordításokat eszközölt a márka felépítése érdekében, és a megjelöléssel ellátott termékekhez egy megszokott minőség is kapcsolódott. Álláspontja szerint felmerülhet az üzletfelek megtévesztésének lehetősége olyan módon, hogy a megjelölés láttán a felszólaló termékét idézik fel. Tekintettel arra, hogy a termékek gyártói különbözőek, az azonos megjelölés mögött eltérő termékösszetétel is állhat, amely magában hordozhatja a megtévesztés lehetőségét. Ezért a Hivatal a Tpv. 8. §-a (1) bekezdésére való hivatkozást megalapozottnak találta. A Tpv. 2. §-a körében megállapította, hogy a bejelentő azzal, hogy olyan megjelölésre kíván kizárólagos jogot szerezni, amely igazolható módon valamely más piaci szereplőhöz

kötődik, jogosulatlanul kihasználná, elsajátítaná a felszólaló által a márka felépítésére és bevezetésére fordított, illetve a márka piacon tartásához szükséges szellemi, anyagi ráfordításokat. A Hivatal szerint ezen jogszabályhely alkalmazásához nem szükséges, hogy a felszólaló számszerű, tényleges piaci hátrányt, érdeksérelmet igazoljon. Így ezen kizáró okra való hivatkozást is megalapozottnak találta. (M1201762/31.)

A Fővárosi Törvényszék a – megváltoztatási kérelmet elutasító – határozatában kiemelte, hogy nem volt alapos az a bejelentői érvelés, hogy a Hivatal hatáskörén túlterjeszkedett azzal, hogy a Tpv. megsértésének lehetőségét vizsgálta. Rámutatott arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság korábbi döntésében kimondta: a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja a védjegyoltalomból való kizártság körében annak megállapítása is szükséges, hogy a megjelölésnek a korábbi használó hozzájárulása nélkül való használata jogszabályba ütközőnek minősül. Ezen feltétel megvalósulásához azonban a hatályos rendelkezések értelmében nem szükséges, hogy a jogszabálysértést – külön e tárgyban indított bírósági eljárás keretében meghozott – jogerős ítélet mondja ki, hanem annak elvi megállapítása is elegendő, hogy a hozzájárulás nélkül történő használat jogszabályba ütközzön. A Tpv. szabályaiba való ütközést tehát a Hivatalnak vizsgálnia kellett a törvény előírásainál fogva, annak elvi megállapítása nélkülözhetetlen a hivatkozott kizáró ok megállapításához. A Bíróság továbbá egyetértett azzal a hivatali megállapítással is, hogy a korábbtól fogva használt és a lajstromozni kért megjelölés lényegi azonossága okán fennáll az üzletfelek megtévesztésének lehetősége (Tpv. 8. §) illetve, hogy a kizárólagos jogok megszerzésére való törekvés egy olyan megjelöléssel kapcsolatban, amelyet korábban a versenytárs használt, általános értelemben véve tisztességtelen piaci magatartásnak minősül (Tpv. 2.§). (3.Pk.24.792/2013/5.) A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével indokaira is kiterjedően egyetértett. (8.Pkf.25.960/2014/5.)

VI.Vt. 18. § (1) bekezdés

A Vt. 18. §-ának (1) bekezdése alapján ha a védjegyjogosult a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdte meg belföldön a védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban, vagy ha az ilyen használatot öt éven át megszakítás nélkül elmulasztotta, a védjegy oltalmára alkalmazni kell az e törvényben előírt jogkövetkezményeket [4. § (3) bek., 5. § (2) bek. b) pont, 30. § d) pont, 33. § (2) bek. a) pont, 34. §, 61/E. §, 73. § (2) bek.], kivéve, ha a védjegyjogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja.

13. A Hivatalnál 641 805 lajstromszám alatt oltalom alatt áll az „**MP MILIPOL**” nemzetközi ábrás védjegy a 35. és 41. osztályban katonai, rendvédelmi és polgári védelmi tárgyú kereskedelmi vásárok és kiállítások szervezése, technikai és szakmai tanácsadás, a 42. osztályban szállodai szolgáltatás, védelmi eszközök bérbeadása, technikai és szakmai tanácsadás szolgáltatások tekintetében.

A védjeggyel szemben használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti kérelmet terjesztettek elő. A Hivatal a kérelmet alaposnak találta és a védjegy oltalmát megszüntette. A határozat indokolása szerint a védjegyjogosult által benyújtott bizonyítékok franciaországi és katarai kiállítások szervezésére vonatkoztak, ami nem fogadható el magyarországi használatnak. Ráadásul a legtöbb dokumentumon nem jelenik meg maga az árujelzés sem, így

nem derül ki, hogy a „MILIPOL” megjelölés miként jut el a fogyasztókhoz. A bizonyítékok többsége emellett pontos dátumot sem tartalmaz, amely alapján annak keletkezése, illetőleg a fogyasztóhoz való eljutás időpontja megállapítható lenne. Jelentőséget tulajdonított a Hivatal annak is, hogy a csatolt iratok többsége angol vagy francia nyelvű, így magyar fogyasztókhoz nem jut el. A „MILIPOL” ügynökeit tartalmazó listán magyar ügynök nem szerepel, a hivatkozott közösségi oldalak látogatottsága sem nyert bizonyítást. Mindezek alapján a Hivatal úgy ítélte meg, hogy a bizonyítékok és nyilatkozatok összességükben sem voltak alkalmasak a védjegy magyarországi használatának alátámasztására. (A641805/29.)

A Fővárosi Törvényszék a Hivatal határozatát megváltoztatta, és a védjegy oltalmát a 35. és 41. osztályokban fenntartotta. Az elsőfokú bíróság osztotta a jogosulti álláspontot a biztonságtechnikai szolgáltatásokkal, a személy- és vagyonbiztonsággal, a katonai tevékenységgel foglalkozó hazai piaci szereplők szűk körét illetően. Okfejtése szerint noha ezen cégek tevékenysége hagyományos marketing eszközök révén válik ismertté a hazai fogyasztók előtt, ez nem jellemző az általuk alkalmazott technikákra, eszközökre. Magyarországon a védelmi, biztonsági szolgáltatást nyújtók olyan speciális, magas szintű szakmai- és nyelvtudással rendelkeznek, akik a csatolt iratok (e-mail lista, résztvevők listája) tanúsága szerint figyelemmel kísérik a nemzetközi konferenciákat, kiállításokat, szakmai találkozókat. A jogosult által csatolt iratok megfelelően alátámasztották a Párizsban és Katarban évente megrendezésre kerülő kiállítások és szakmai találkozók nemzetközi kapcsolatainak kiterjedtségét, bizonyították, hogy ezek az események évtizedek óta jelentős, a legkülönbözőbb országból, köztük Magyarországról érkező szakmai érdeklődőt vonzanak. Kiemelte, hogy a használat területi kiterjedtsége csak egy a figyelembe veendő szempontok közül, de hasonló jelentősége van a piac jellegzetességének, a védjegyhasználat gyakoriságának, a piaci részesedés megteremtésének és fenntartásának. Az elsőfokú bíróság elfogadta azt a jogosulti okfejtést, hogy az érintett tevékenységhez nincs szükség széles körű marketingre, elegendő az interneten keresztül történő információszerzés és az e-mailes kapcsolattartás. A jogosult nemcsak regisztrálta a milipol.com domain nevet, hanem az alatta elérhető honlapon folyamatosan frissülő tartalmakat tesz közzé, az érdeklődők számára valamennyi lényeges információ rendelkezésére áll, ideértve a kiállítások programját és a jelentkezési lapot. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy kiállítás és vásár szervezésével kapcsolatos szolgáltatásokat nemcsak a konkrét rendezvények helyén lehetséges nyújtani, hanem ott is, ahol a szolgáltatás reklámozása, felajánlása történik. Azok az iratok, amelyek a Magyarországról érkezett látogatók számára, elérhetőségére vonatkoznak megfelelően igazolták a magyarországi érintett fogyasztói kör részvételét már 2003-tól és ez önmagában bizonyítja, hogy az ismert szakmai kiállításról a magyar szolgáltatók is hallottak és szükségesnek tartják a jelenlétüket, néhány esetben kiállítóként is. Ilyen logika mentén haladva az elsőfokú bíróság a védjegy használatát az árujegyzék 35. és 41. osztályaiba sorolt szolgáltatások körében a kérelem benyújtása előtti időszakra megfelelőnek ítélte. Nem látta ugyanezt megállapíthatónak a 42. osztályba tartozó vendéglátással kapcsolatos szolgáltatásokra nézve, mert arra a csatolt iratok tevékenységet nem igazoltak. (1.Pk.21.810/2013/6.)

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a jogosult által csatolt iratok nem alkalmasak a védjegyoltalom fenntartására. Kiemelte, hogy a védjegyhasználatnak az oltalommal érintett területen és az árujegyzékben szereplő áruosztályokban kell megvalósulnia. A használatnak aktív gazdasági tevékenységen alapuló piaci jelenlétet kell eredményeznie az adott területen. Ehhez önmagában nem elégséges, hogy a jogosult „milipol.com” domain név alatt működő honlapja az internet sajátosságából eredően bárhol is elérhető. A párizsi és katar-i szakirányú kiállítások résztvevői körének és kapcsolati kiterjedtségének sincs

üggyöntő jelentősége, mint ahogy nem igazol magyarországi védjegyhasználatot az sem, hogy a rendezvényeket magyar érdeklődők is látogatják. A területi kiterjedtség mellett a tényleges használat vizsgálatához egyéb figyelembe vehető szempont pedig a jogosult javára nem volt értékelhető. A jogosult által csatolt, Párizsban és Katarban megtartott kiállításokkal kapcsolatos ismertető, kiadványok, statisztikai adatok, illetve egy cég részére kiállított számlák nem vonatkoztathatók a magyar viszonyokra. Azokból nem derül ki a védjegyjogosult hazai piacon betöltött szerepe, piaci részesedése. Irreleváns az is, hogy a jogosult milyen marketingtechnikát alkalmaz. Jelentősége annak van, hogy kimutatható-e tényleges Magyarországra irányuló szolgáltatás felajánlás vagy ténylegesen nyújtott szolgáltatás, a gazdasági életben való aktív részvétel. Ezt önmagában az internetes elérhetőség, amelyhez nem járul magyar területen kimutatható gazdasági tevékenység, nem igazolja. Ezért helytállóan állapította meg a Hivatal, hogy a jogosult nem tudott megfelelő hazai védjegyhasználatot igazolni. Erre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta és a 35., valamint 41. szolgáltatási osztályok vonatkozásában is elutasította a megváltoztatási kérelmét. (8.Pkf.26.560/2013/7.)

A Kúria megítélése szerint a másodfokú bíróság – egyezően a Hivatallal – a védjegy oltalmának a 35. és 41. osztályokba tartozó szolgáltatásai tekintetében helytállóan állapította meg a védjegy tényleges használatának hiányát Magyarország területén. Nem osztotta a védjegyjogosult speciális személyére tekintettel a védjegyhasználat megítélése során a szokásostól eltérő szempontok alkalmazhatóságára vonatkozó jogosulti érvelést. A nonprofit szervezetként működő jogosultnak attól függetlenül szükséges a védjegyét a védjegyoltalommal érintett ország területén ténylegesen használni, hogy célja a nemzetközi kiállítások szervezésével egy meghatározott szakmai kör részére kereskedelmi fórum biztosítása. Nem kétséges, hogy a védjegy tényleges használatának megítélése során a használat „területi kiterjedtsége” csak egyike a vizsgálható szempontoknak. A védjegyoltalom területi jellegére tekintettel azonban nem állítható, hogy a védjegyhasználat megítélése során a használattal érintett földrajzi terület, mint vizsgálati szempont mellőzhető. Helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság, hogy az interneten való elérhetőség önmagában a védjegy egy adott országban megvalósult tényleges használatának igazolására nem alkalmas. Álláspontja szerint annak elfogadása, hogy az internet sajátossága folytán a honlapon való elérhetőség a védjegy tényleges használatát a védjegyoltalommal érintett bármely országban megállapíthatóvá teszi, a védjegy tényleges használatának követelményére vonatkozó szabály kiüresedéséhez vezetne. A jogosulti védjegy árujegyzékébe tartozó szolgáltatásokkal Magyarországon történt konkrét megjelenés hiányában ezért súlytalanok a jogosultnak a szűk fogyasztói célközönségre, a nemzetközi rendezvények szervezése körében elfogadott kereskedelmi szokásokra és a piaci ismertségre vonatkozó érvei. Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. (Pfv.IV.21.182/2014/5.)

VII. Vt. 40. § (2) bekezdés

A Vt. 40. §-ának (2) bekezdése alapján a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a védjegy lajstromozására irányuló eljárásban a megjelölés lajstromozásával szemben benyújtott felszólalás tárgyában, a törlési eljárásban és a megszűnés megállapítására irányuló eljárásban a tényeket a kérelem keretei között, az ügyfelek nyilatkozatai és állításai, valamint az ügyfél által igazolt adatok alapján vizsgálja.

14. A Hivatalnál 682 239 lajstromszám alatt oltalom alatt áll az „ANIMAL” nemzetközi szóvédjegy a 9., 14., 16., 18., 20. és 25. osztályokba tartozó áruk körében.

A védjeggyel szemben használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti kérelmet terjesztettek elő. A Hivatal a kérelemnek részben helyt adott és a 16. és 20. osztályba sorolt áruk tekintetében a nemzetközi védjegy oltalmának megszűnését állapította meg. A határozat indokolása szerint a jogosult a használat igazolására katalógust, a 2006-2012 közötti időszakot átölelő összesítő táblázatot, forgalmazási adatokat tartalmazó mellékletet, számlakivonatot, árujelzővel ellátott képeket, reklámanyag katalógust, valamint számlákat csatolt. Ezeket a Hivatal abból a szempontból vizsgálta, hogy a használat az árujegyzékbe foglalt mely árukra és szolgáltatásokra nézve valósult meg. Következtetése szerint a védjegyjogosult a védjegyhasználatot a 9., 14., 18. és 25. áruosztályba sorolt áruk tekintetében megfelelően alátámasztotta. A 16. és 20. áruosztályba sorolt áruk vonatkozásában azonban a védjegy használatát a Hivatal nem találta bizonyítottnak. A 20. áruosztályba sorolt termékek tekintetében ugyan megállapítható volt, hogy a jogosult a reklámozás során képkereteket használ design elemként, azonban az nem volt megállapítható, hogy azokat ő maga hozta forgalomba, illetve gyártotta volna. A 16. áruosztályba sorolt áruk tekintetében a Hivatal kifejtette, hogy önmagában az a tény, hogy a jogosult saját termékeit szórólapon, vagy nyomtatott termékek útján reklámozta, nem jelent az ilyen áruk körében megvalósuló tényleges védjegyhasználatot. Ezen esetekben a jogosult a védjegyet nem a vitatott áruk azonosítására szolgáló megjelölésként használta, hanem az adott árukat alkalmazta annak érdekében, hogy a jogosulti védjegyet népszerűsítse, reklámozza a piacon. A bizonyítékok azonban nem utaltak arra, hogy a fogyasztók a forgalomban találkozhatnak olyan pl. képkeret termékekkel, amelyeken szerepel a hivatkozott „Animal” megjelölés, amely alapján a fogyasztók egyértelműen azonosítani tudnák azt a védjegyjogosulttal. Rámutatott a Hivatal, hogy a képkeretek, szórólapok, címkék, stb. termékek nem tekinthetők olyanoknak, amelyek a védjegyjogosult fő profiljához tartozó ruházati cikket kiegészítő, vagy azokat helyettesítő termékeinek minősülnek. Így a védjegyoltalom fenntartása ezen az alapon sem indokolt a 16. és a 20. áruosztályba tartozó termékek vonatkozásában. (A682239/46.)

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a Hivatal eljárása során nem megfelelően derítette fel a tényállást, és indokolása is hiányos volt. Elégtelennek találta a tényállás feltárását egyrészt azért, mert bár a Hivatal az egyes áruosztályokra lebontva vizsgálta a védjegy tényleges használatát, az áruosztályokban szereplő, de legalábbis a fejezetcímbe nevesített egyes áruféleségek tekintetében nem végezte el külön-külön a vizsgálatot, holott az itt feltüntetett áruk funkciójukban, rendeltetésükben és értékesítési jellemzőikben is alapvetően különbözőek lehetnek. Nem derült ki a határozatban rögzített tényállásból az sem, hogy a védjegyoltalom ezen osztályokba sorolt valamennyi árura kiterjed-e, az árujegyzék fejezetcímeit ismerteti-e, vagy az oltalom csak az itt szereplő áruk egy részét érinti. A bíróság véleménye szerint a pusztán áruosztályokra bontott vizsgálat túlzott általánosítás, mert ha adott áruosztályba sorolt egy-egy kiragadott áruféleség tekintetében a tényleges használat bizonyított is, ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy ugyanez igaz az azonos áruosztályban lévő más árukra is, különösen akkor, ha ezek értékesítési jellemzői különböznek azon áruétól, melynek vonatkozásában a használat kellően dokumentált volt. Az igaz, hogy egy-egy áruosztályon belül az egyes áruféleségek rendeltetésük, funkciójuk és értékesítési jellemzőik alapján esetleg rokoníthatók, ezáltal csoportokat képezhetnek, ami miatt az adott csoportba tartozó meghatározott áruféleség körében megvalósuló használat szükségképpen kihat a csoportba tartozó másik árura is. Az azonban indoklást kíván, hogy ez a szükségszerűség miért áll fenn, és pontosan rögzítendő azok a szempontok, megfontolások is, amelyek mentén egy adott áruosztályon belül ilyen árucsoportok alkothatók. Ilyen érvelést azonban a Hivatal nem fejtett ki. Hiányosnak találta a tényállás feltárását azért is, mert a Hivatal nem tisztázta meggyőzően, hogy azon árukon, amelyek vonatkozásában a tényleges használatot megállapította, valóban szerepelt-e a tárgybeli védjegy. Pedig erre lehetősége volt, hiszen a

jogosult számlákkal dokumentálta, hogy adott áruféleségből mikor és mennyit hozott forgalomba Magyarországon, a számlán szereplő áruazonosító számadat alapján pedig a fényképes katalógusban leellenőrizhető, hogy az adott áruféleség tartalmazta-e a védjegyet. Ez a vizsgálat egyúttal választ ad arra is, mely konkrét áruféleség tekintetében állapítható meg a tényleges használat. Mindezek alapján a bíróság úgy ítélte meg, hogy a Hivatal a Vt. 40. §-a (2) bekezdésébe ütköző lényeges eljárásjogi szabálysértéssel hozta meg határozatát, ezért a határozatot hatályon kívül helyezte és a Hivatal új eljárás lefolytatására utasította. A Hivatalnak az új eljárásában a kérdésessé tett áruosztályok, és ezeken belül az egyes áruféleségek vonatkozásban külön-külön kell tisztázni a tényleges használat kérdését. Indokolni kell azt az álláspontját, hogy ha adott áruosztályon belül csak bizonyos áruféleségre állapítható meg a tényleges használat, akkor ez tekinthető-e, s ha igen, miért, a teljes áruosztály tekintetében megvalósuló használatnak. Szükséges továbbá annak megállapítása, hogy a védjegyhasználat elmulasztása az abban meghatározott áruk vagy szolgáltatások mely részét érinti. (3.Pk.22.214/2014/6.)

VIII. Vt. 40. § (3) bekezdés és 61/D. § (2) bekezdés

A Vt. 40. §-ának (3) bekezdése alapján a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala döntését csak olyan tényekre és bizonyítékokra alapozhatja, amelyekkel kapcsolatban az ügyfélnek módjában állt nyilatkozatot tenni; figyelmen kívül hagyhatja azonban azokat a nyilatkozatokat vagy bizonyítékokat, amelyeket az ügyfél nem kellő időben terjesztett elő.

A Vt. 61/D. § (2) bekezdés értelmében a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala az írásbeli előkészítést követően szóbeli tárgyalást tart, ha a tényállás tisztázásához szükség van a bejelentő és a felszólaló együttes meghallgatására, vagy ha bármelyik fél ezt kellő időben kéri.

15. A „Savaria Térkő” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték a 19. osztályba tartozó áruk vonatkozásában.

A bejelentéssel szemben a kérelmező észrevételt és felszólalást nyújtott be és kérte a védjegybejelentés elutasítását. Észrevételét a Vt. 3.§-a (1) bekezdésének b) és c) pontjaira, felszólalását a Vt. 5. § (2) bekezdésének a) pontjára alapította.

A Hivatal mind az észrevételt, mind a felszólalást elutasította, a lajstromozni kért megjelölést védjegyként lajstromozta. A bizonyítékokat értékelve a kérelmező tanúmeghallgatással kapcsolatos indítványát azzal az indoklással mellőzte, hogy tanúk meghallgatására szóbeli tárgyalás során van lehetőség, azonban a felek szóbeli tárgyalást nem kértek. A Hivatal pedig úgy találta, hogy az ügy tényállása a rendelkezésre álló adatok alapján megfelelően feltárható, ezért tárgyalást hivatalból sem tűzött ki. (M1103373/23.)

A Fővárosi Törvényszék a határozatot hatályon kívül helyezte és a Hivatal új eljárásra utasította. Megállapította, hogy a Hivatal a tényállást nem tárta fel kellő alaposítással. A kérelmező felszólalásában tanú meghallgatását indítványozta arra az esetre, ha a Hivatal nem találja elégségesnek a felajánlott okirati bizonyítást. A bíróság álláspontja szerint a kérelmet tartalma szerint kellett volna elbírálni. Tény, hogy a kérelmező nem kérte tárgyalás megtartását, az azonban téves jogértelmezés, hogy tanúbizonyítás azért mellőzhető, mert a tárgyalás megtartásnak feltételei a Vt. 61/D. § (2) bekezdése alapján nem állnak fenn. Éppen ellenkezőleg, a tanúmeghallgatás iránti kérelem e bizonyítási eszköznek a személyes eljáráson és közvetlenségen alapuló természetéből eredően szükségképpen magában foglal tárgyalás

tartása iránti indítványt is, akkor is, ha ez külön nem kerül megfogalmazásra. Észlelnie kellett volna a Hivatalnak, hogy a kérelmező tanúbizonyítási indítványa hibás, mert a tanú meghallgatásához feltételt rendel, tudniillik arra az esetre kéri azt, ha a Hivatal úgy ítélné meg, hogy az okirati bizonyítás nem elégséges. A Hivatalnak azonban az ilyen mérlegelés se nem joga, se nem kötelessége, mert a megjelölés lajstromozásával szemben benyújtott felszólalás tárgyában a tényeket a kérelem keretei között, az ügyfelek nyilatkozatai és állításai, valamint az ügyfél által igazolt adatok alapján kell vizsgálnia. Vagyis nem a bizonyítás menetére, hanem a határozatra tartozó kérdés az, hogy a felajánlott bizonyítékok az állított tények igazolására alkalmasak-e vagy sem. A Hivatal nem instruálhatja a felet az eljárás során a bizonyítás módját illetően, különösen nem a jogi képviselővel eljáró felet, legfeljebb a féllel való együttműködés elve szerint a bizonyítandó tények körére taníthat ki, ellenkező esetben a pártatlanság elve sérülne. Ezek alapján a Hivatalnak fel kellett volna hívnia a kérelmezőt arra, hogy egyértelmű, feltételhatározás nélküli bizonyítási indítványt fogalmazzon meg, adja elő a tanú nevét, idézhető címét, és azokat a tényeket, amelyekre a tanú meghallgatását kéri, majd a kérelmező nyilatkozatától függően kellett volna döntenie arról, hogy a tanúbizonyítás miatt tárgyalást kell-e tartania. E mulasztás vezetett oda, hogy a kérelmező a jelen eljárásban megerősített tanúbizonyítás jogával nem élhetett. A fentiek alapján a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a Hivatal a Vt. 61/D. § (2) bekezdésébe ütköző lényeges eljárásjogi szabálysértéssel hozta meg határozatát. A Hivatalnak az új eljárásában először is, attól függően, hogy a kérelmező a tanúbizonyítási indítványát egyértelmű nyilatkozatával fenntartja-e, a tárgyalás megtartásának kérdéséről kell döntenie, s csak ezt követően lesz abban a helyzetben, hogy a lajstromozási eljárásban érdemi határozatot hozzon. (3.Pk.23.66/2014/7.)

IX. Vt. 43. § (1) bekezdés

A Vt. 43. § (1) bekezdése szerint, ha a védjegybejelentésre, illetve a védjegyoltalomra jogosultság tárgyában per indul, annak jogerős befejezéséig a védjegyeljárást fel kell függeszteni. Ha a védjegyügy érdemi eldöntése olyan kérdés előzetes elbírálásától függ, amelyben az eljárás más szerv hatáskörébe tartozik, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a védjegyeljárást felfüggeszti.

16. A „FIGYELŐ TOP200 GÁLA” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték a 16., 35. és 41. osztályokba sorolt valamennyi áru és szolgáltatás tekintetében.

A bejelentéssel szemben a kérelmező észrevételt, valamint felszólalást nyújtott be. A bejelentő válasznyilatkozatában a védjegyeljárást felfüggesztését kérte.

A Hivatal a védjegyeljárást a bejelentő által hivatkozott adásvételi szerződés semmisségének megállapítása iránt indított polgári peres eljárás jogerős befejezéséig felfüggesztette. Az indokolás szerint a „FIGYELŐ” védjegyek oltalmára való jogosultság a jelen védjegyeljárást olyan előkérdését képezi, amelynek eldöntése nélkül a lajstromozni kért megjelölés oltalomképességének kérdésében nem tud megalapozottan döntenie. (M1301266/9.)

A Hivatal a határozatot csak a bejelentő részére kézbesítette. A kérelmező részére való kézbesítés szükségességét a bíróság felhívása után is vitatta. Rögzítette, hogy a kérelmező beadványa észrevétel és felszólalás alapjául szolgáló okot egyaránt tartalmaz. Kifejtette, hogy ha észrevétel is érkezik a felszólalás mellett, először az előbbi kell vizsgálat alá vonnia. Ez logikailag következik egyrészt a kizáró okok hierarchiájából: a közérdek szem előtt tartása miatt a feltétlen kizáró okok vizsgálata megelőzi a viszonylagosakét. Másrészt

eljárásgazdaságossági szempontból is ez a megfelelő sorrend. Mindezekre tekintettel a jelen védjegybejelentés ügyében a Hivatal elsőként az észrevételben foglalt kizáró ok vizsgálatát kezdte meg. Ezt támasztja alá az a végzés, melyben nyilatkozattételre hívta fel a bejelentőt az észrevételben foglalt lajstromozást gátló ok vonatkozásában. A hivatali felhívás kifejezetten felhívta a bejelentő figyelmét arra, hogy kizárólag a rosszhiszeműséget illetően terjessze elő nyilatkozatát. Tekintettel arra, hogy a felszólalás érdemi vizsgálata még nem kezdődött meg, az ügy jelen állása szerint a kérelmező mint észrevételt benyújtó személy szerepel a Hivatal előtti eljárásban. Ezért – a Vt. 58. §-a (4) bekezdésének megfelelően – a védjegy lajstromozására irányuló eljárásban jelenleg nem ügyfél. Ez az oka annak, hogy a védjegyeljárás felfüggesztéséről szóló határozatot nem tértivevénnyel postázta a Hivatal, csupán tájékoztató jelleggel – tértivevény nélkül – küldte meg kérelmező részére.

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint az ügyfél minőséget a kérelem előterjesztésének megtörténte alapozza meg, és nem az dönti el, hogy a védjegybejelentés eljut-e a „felszólalás stádiumába”, azaz a Hivatal a felszólalás érdemi vizsgálatát megkezd-e vagy sem. A felszólalás beérkezésétől és a felszólalási díj megfizetésétől kezdve a kérelmező – mint felszólaló – a tárgybeli védjegyeljárásban ügyfélként vett részt, ettől a pillanattól kezdve a Hivatalnak kötelezettsége a felszólalás vizsgálata. A támadott végzés rendelkezése szerint a Hivatal a védjegyeljárást függesztette fel. A „védjegyeljárás” fogalmát nem definiálja a Vt.; a törvény szóhasználatában olyan gyűjtőfogalomnak tekinthető, amely a Hivatal előtti ügytípusokat, így különösen a védjegy lajstromozása iránti eljárást írja le. Mindezek alapján, mivel a felszólalási eljárás a beadvány előterjesztésével és a felszólalási díj megfizetésével megindult, a Hivatal a támadott végzésével nem csak a hivatalbóli érdemi vizsgálatot, de a megjelölés lajstromozása iránti eljárást egészében, így különösen a felszólalás elbírálását is felfüggesztette. Ebből először is az következik, hogy a Hivatal lényeges, a kérelmező jogorvoslathoz való jogát sértő hibát vétett akkor, amikor nem kézbesítette részére a tárgybeli végzést. Ez a hiba önmagában nem adott okot hatályon kívül helyezésre, mert a megváltoztatási kérelem elbírálásával orvosolható volt.

Másodszor, a fentiekből az is következik, hogy a Hivatal nem tett eleget indoklási kötelezettségének sem. A végzés indokolásából ugyanis csak az tűnik ki, hogy a Hivatal a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontjának alkalmazhatóságáról nem tud megalapozottan döntené a megjelölt polgári peres eljárás bevéára nélkül, az azonban nem derül ki az indokolásból, hogy a felszólalás jogalapjaként megjelölt Vt. 4. § (1) bekezdésnek b) pontja szerinti kizáró ok tekintetében ez miért és mennyiben van így. A döntés hiányossága a Hivatal azon gyakorlatára vezethető vissza, hogy a felszólalás elbírálását csak akkor kezdi meg, ha hivatalbóli érdemi vizsgálat alapján nem kellett elutasítania a védjegybejelentést. Azzal, hogy ez a gyakorlat logikailag és eljárásgazdaságossági szempontból indokolható, egyet lehet érteni, megengedhetőnek azonban mégsem tekinthető. Nincs a Vt-ben olyan rendelkezés, amely mérlegelési jogot adna a Hivatalnak abban, hogy a felszólalás érdemi vizsgálatát mikor kezdi meg, és különösen nincs olyan szabály, amely a felszólalás érdemi vizsgálatának megkezdését a hivatalbóli érdemi vizsgálat eredményéhez kötné. Abban egyetért a bíróság a Hivatallal, hogy az abszolút kizáró okok vizsgálata célszerűen megelőzi a relatív kizáró okok vizsgálatát. Ez a sorrend azonban nem szükségszerű. A kérelmező beadványa és az igazgatási szolgáltatási díj megfizetése alapján egyfelől a Hivatalnak kötelezettsége keletkezett a felszólalás elbírálására, másfelől a hivatalbóli érdemi vizsgálat körében joga van figyelembe venni az észrevételben kifejtetteket. Utóbbi jogával a Hivatal élt is, hiszen a bejelentőt az észrevételben kifejtettek alapján hívta fel nyilatkozattételre a Vt. 3. §-a (1) bekezdésnek c) pontja körében. A felszólalás elbírálása iránti kötelezettségének azonban nem tett eleget, e körben nem hívta fel nyilatkozattételre a bejelentőt és nem adta válaszát annak, hogy miért

látja indokoltnak e kérelem elbírálásnak felfüggesztését. Mindez – a bíróság álláspontja szerint – hatályon kívül helyezésre okot adó lényeges eljárásjogi szabálysértés.

Végül, ami a hivatalbóli érdemi vizsgálat felfüggesztését illeti, a bíróság nem értett egyet azzal, hogy a polgári peres eljárás eredményének ismerete nélkül nem lehet dönten a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontjában foglalt lajstromozási akadály fennállásának kérdésében. Az bizonyos, hogy a felfüggesztés okául megjelölt polgári peres eljárás folyamatban van. A felek által megkötött, a „FIGYELŐ” szóelemet tartalmazó különböző védjegyekre vonatkozó adásvételi szerződés érvénytelensége iránti per, illetve ennek kimenetele azonban nem tekinthető olyan előzetes kérdésnek, amelynek megválaszolása mindenképpen szükséges annak eldöntéséhez, hogy az ellenérdekű fél rosszhiszeműen kérte-e a tárgybeli megjelölés védjegykénti lajstromozását. Az Európai Unió Bíróságának a *Lindt* ügyben adott iránymutatása szerint a védjegybejelentő tudati viszonyait mindig az objektivitás talaján kell megítélni, egyfelől arról kell meggyőződni, hogy *mit tudott* vagy *mit kellett tudnia* a védjegybejelentés pillanatában, másfelől a szándékát az eset objektív körülményeire tekintettel kell meghatározni. A védjegybejelentést követően megindult polgári peres eljárás, az azt kezdeményező bejelentőnek a perrel kapcsolatos célja, illetve a per eredményével kapcsolatos várákozása nem tekinthető olyan objektív körülménynek, illetve tudásnak, ami a bejelentéskori tudati viszonyainak megítélésben jelentőséggel bírhatna. A rosszhiszeműség vizsgálatakor nem arról kell állást foglalnia a Hivatalnak, hogy a tárgybeli megjelölés kit illet meg, és még csak nem is arról, hogy erről a kérdésről a bejelentő mit gondolhatott, hanem hogy *mit kellett* gondolnia a bejelentés napján, az akkori körülmények között elvárható gondosságot és jogkövető magatartást feltételezve. Indifferens tehát, hogy a bíróság miképpen dönt arról, hogy kit illetnek a „Figyelő” védjegyek, a Hivatalnak a Vt. 3. § (1) bekezdésnek c) pontja körében arról kell meggyőződnie, hogy az ellenérdekű félnek mit kellett gondolnia minderről.

A kifejtettek alapján a bíróság a Hivatal végzését hatályon kívül helyezte és az eljárás folytatásra utasította. Az eljárás folytatásában a Hivatal figyelembe veheti a kérelmező által az észrevételében kifejtetteket, egyben köteles elbírálni a felszólalásban foglaltakat is. (3.Pk.21.740/2014/8.)